

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4401/13

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופט א' שהם
כבוד השופטת ע' ברון

המערער: עידן אנורי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו, מיום 5.3.2013, בתפ"ח 27766-04-11, שניתנה על-ידי כב' השופטים: ש' דותן; ש' שוחט; ו-ד"ר ד' אבניאלי

תאריך הישיבה: ג' בכסלו התשע"ו (15.11.2015)

בשם המערער: עו"ד ירום הלוי; עו"ד סנא ח"ר; עו"ד ענן ח"ר; עו"ד אורי קינן

בשם המשיבה: עו"ד הדס פתל; עו"ד הדס פורר-גפני

פסק-דין

השופט א' שהם:

1. במוקד הערעור שלפנינו עומד אירוע אשר החריד את הציבור בישראל, במסגרתו נדקרה צעירה בשנות ה-20 לחייה, בליל ה-6.2.2011, בשדרות ח"ן שבתל אביב, בפניה, בבטנה ובגבה, ונחבלה קשות.

2. זהו ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטים: ש' דותן; ש' שוחט; ו-ד"ר ד' אבניאלי), בתפ"ח 27766-04-11, מיום 5.3.2013, במסגרתה הורשע המערער בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה, לפי

סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ובעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

בגזר דין, מיום 13.5.2013, הושתו על המערער 18 שנות מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו. עוד הוטלו על המערער, שנתיים מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירה מן העבירות בהן הורשע או כל עבירת אלימות מסוג פשע; ופיצוי כספי למתלוננת, בסך 150,000 ₪.

יצויין, כי אין בפנינו ערעור על חומרת העונש.

כתב האישום שהוגש נגד המערער

3. מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 6.12.2007, החל המערער לעבוד בעמותת "לחופש נולד" (להלן: העמותה), בה עבדה גם א' (להלן: המתלוננת). ביום 10.11.2009, עמלה המתלוננת על הכנת רשימת משמרות העבודה בעמותה, לשבוע הקרוב. בשלב מסוים, התגלע ויכוח בין המערער לבין המתלוננת, בנוגע לסידור המשמרות, במהלכו איים המערער על המתלוננת, באומרו: "אנשים שדיברו אליי כמו שאת מדברת אליי, מזמן שכבו על הרצפה ודיברו אליי אחרת אחרי זה, מעכשיו כשאת מסתובבת ברחוב תסתכלי טוב טוב ימינה ושמאלה כי את מכירה אותי ואת החברים שלי". התנהגותו זו של המערער הביאה לפיטוריו מן העמותה, כשבועיים לאחר מכן. על רקע זה, כך נטען בכתב האישום, גמל המערער בליבו לנקום במתלוננת, ותכנן לרצוח אותה, תוך הסוואת המעשה באמצעות הצגתו כשוד.

על-פי כתב האישום, במשך חודשים ארוכים רקם המערער את מזימתו הנקמנית. בין יתר מעשי ההכנה, כפי שנטען בכתב האישום, המערער קיבל, דרך גלישה באינטרנט, מידע רלוונטי על אופן ביצוע המעשים אותם תכנן; הצטייד בסכינים קטלניות; קנה כרטיס סים "pre-paid", לצורך ביצוע שיחות במכשיר סלולרי שאינו מזהה עימו (להלן: הסיים המבצעי); ורכש אופנוע, מסוג "קוואנג-יאנג" (להלן: האופנוע), אותו רשם על שם אדם אחר, באמצעות תעודת זהות גנובה.

כמתואר בכתב האישום, ביום 6.2.2011 (להלן: יום התקיפה), בסמוך לשעה 19:08, התקשר המערער לעמותה, כפי שנהג לעשות מעת לעת, על מנת לברר האם המתלוננת נמצאת במשמרת. משענתה המתלוננת לטלפון, ניתק המערער את השיחה.

או-אז, גמר המערער בדעתו לבצע, בו ביום, את זממו. בסביבות השעה 23:03, סיימה המתלוננת את משמרתה, ועלתה על קו אוטובוס מספר 24 לכיוון ביתה, שבשדרות ח"ן, בתל אביב. בשעה 23:20, ירדה המתלוננת בתחנת האוטובוס שברחוב המלך ג'ורג', והחלה בתנועה לכיוון ביתה, דרך רחוב זמנהוף. אותה עת, רכב המערער על האופנוע, בסמוך למסלול הליכתה של המתלוננת, תוך שהוא מוודא את זהותה. משהחלה המתלוננת לחצות במעבר החציה בצומת הרחובות שדרות ח"ן-השופטים, עצר המערער את האופנוע, זינק לעברה, והחל לתקוף אותה בבעיטות ובאגרופים בבטנה ובגבה, ובהמשך הניף סכין לעבר פניה. המתלוננת הרימה את ידיה לכיוון ראשה על מנת להגן על פניה, אך המערער חתך את ידיה באמצעות הסכין. משניסתה המתלוננת לקרוא לעזרה, שיסף המערער את פניה, לשונה ושפתייה. בהמשך, נצמדה המתלוננת לגופו של המערער, כדי למנוע ממנו אפשרות לדקור אותה בליבה. באותן הנסיבות, דקר המערער את המתלוננת שתי דקירות עמוקות בדופן הבטן ובגב, בכוונה לגרום למותה. בשלב זה, התקרב למקום עובר אורח שטייל ברחוב. המערער הפנה את הסכין לכיוונו של עובר האורח, לבל יתקרב. לאחר מכן, פנה המערער למתלוננת ולחש לעברה "שחררי את התיק כבר", במטרה לשדוד, כביכול, את התיק, וזאת "כדי להסוות את המטרה האמיתית של מעשיו". המתלוננת נעתרה לבקשת המערער, ומסרה לידיו את התיק, אשר הכיל כרטיסי אשראי, כסף מזומן, תעודות שונות, ופריטים נוספים. המערער עלה על האופנוע כשהתיק ברשותו, ונסע לאורך שדרות ח"ן, בנתיב הנגדי למסלול התנועה, לכיוון כיכר רבין.

כתוצאה ממעשיו אלו של המערער, כך נטען, נגרמו למתלוננת פצעי דקירה בדופן הבטן, בגב, בידיים, בפנים ובלשון, והיא נזקקה לניתוח בו הוכנס נקז לחזה, הוצא לה הטחול, נסגר חור בסרעפת שלה, ונתפרו חתכים שונים.

כתב האישום ייחס, אפוא, למערער עבירה של ניסיון רצח, לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין; ועבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

הכרעת דינו של בית משפט קמא

4. בהכרעת דין, המחזיקה 152 עמודים, החליט בית משפט קמא, ברוב דעות, לזכות את המערער מעבירת הניסיון לרצח, ולהרשיעו, תחת זאת, בעבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה. נוסף על כך, הורשע המערער, פה אחד, בעבירת השוד.

5. בחוות הדעת העיקרית, אשר נכתבה על-ידי כב' השופטת ד"ר ד' אבניאלי, צויין כי אירוע תקיפת המתלוננת, כשלעצמו, לא היה שנוי במחלוקת, והנתון היחיד שלא היתה הסכמה לגביו, הוא זהות התוקף. המתלוננת העידה, כי ביום 6.2.2011, עם סיום משמרתה, בשעה 23:05, היא יצאה מן העמותה ועלתה על אוטובוס בקו מספר 24. לכל אורך הנסיעה ועד לאחר אירוע התקיפה, כך ציינה המתלוננת, ירד בחוץ גשם כבד. המתלוננת נסעה עם האוטובוס עד שירדה בתחנת רחוב קינג ג'ורג' פינת רחוב זמנהוף. עם יציאתה מן האוטובוס, הבחינה המתלוננת באופנוע אשר עמד בסמוך עם פנסים דולקים, ועליו רכב אדם שלבש מעיל שחור ומכנסיים כהים, הוא חבש קסדה שחורה לראשו, ואחז בידיות האופנוע. המתלוננת, אשר ניסתה שלא להירטב מן הגשם, החלה ללכת במהירות לאורך רחוב זמנהוף. בשלב מסוים, כך העידה המתלוננת, ניצב אל מולה האופנוע, אותו ראתה מספר רגעים לפני כן, עלה על המדרכה, וחסם את דרכה. המתלוננת החישה את צעדיה ועקפה את האופנוע מן הצד. לאחר זאת, פנתה המתלוננת לכיוון שדרות ח"ן והחלה ללכת לאורך השדרה. עם הגיעה לצומת הרחובות שדרות ח"ן-השופטים, הבחינה המתלוננת בצידה השמאלי, באותו אופנוע, כשהוא עוצר מספר מטרים בסמוך אליה וחונה. האופנוען, כך לדברי המתלוננת, התקרב אליה במהירות, והחל להכות אותה נמרצות בבטן ובגב. המתלוננת החלה לצרוח בחוזקה, תוך שהיא שולחת את ידיה לעבר פניה, מתוך חשש כי התוקף מעוניין להרדים אותה באמצעות חומר מרדים. מיד בהמשך, הניף התוקף סכין שאחז בידו, ובתנועה אלכסונית חתך את ידיה. המתלוננת הסיטה את ידיה מפניה, ואז הניף התוקף את סכינו, ושיסף את פניה ואת לשונה. בשלב זה, חששה המתלוננת כי התוקף ינסה לדקור אותה בליבה, ולכן החלה להיצמד אליו. התוקף הצליח לדקור את המתלוננת בבטנה ובגבה, עד אשר התקרב עובר אורח אל עבר השניים. בשלב זה, לחש התוקף לעבר המתלוננת כי תמסור לידיו את התיק שלה, והמתלוננת עשתה כאמור, אף שלא הבינה מדוע הוא לא נטל את התיק מלכתחילה, כאשר לכל אורך האירוע, היא כלל לא נאבקה על מנת לשמור את התיק ברשותה. לאחר שנטל את התיק מידיה של המתלוננת, עלה התוקף על האופנוע, והחל בנסיעה, בניגוד לכיוון התנועה, לעבר כיכר רבין.

פרטים שונים מאירוע תקיפת המתלוננת תוארו, בנוסף, על-ידי עדי ראיה שעברו בסמוך. העד, מר אליאב לילטי (להלן: לילטי), מסר, כי בשעה שטייל עם כלבותיו לאורך השדרה, הוא שמע את זעקותיה של המתלוננת והתקרב למקום, תוך שהוא קורא "היי" לעבר התוקף. משהבחין בו התוקף, כך העיד לילטי, הוא הניף לעברו את הסכין, ולילטי החל לסגת לאחור. מיד לאחר מכן, התוקף עלה על האופנוע ועזב את המקום. לילטי מסר עוד, כי ברשות התוקף היה אופנוע גדול, בנפח של כ-150-250 סמ"ק,

ולדבריו האיש דקר את המתלוננת באמצעות "סכין קומנדו". יצויין, כי בחקירתו במשטרה, מסר לילטי לחוקריו, כי הוא מזהה את המערער כמי שתקף את המתלוננת, וזאת על סמך תמונה שפורסמה בתקשורת לאחר מעצרו. עם זאת, עקב חלוף הזמן מאז האירוע ועד לגביית העדות מלילטי, ובשים לב למשך הזמן הקצר בו ראה לילטי את פני התוקף, קבע בית משפט קמא כי אין לייחס כל משקל לזיהוי זה. מר גלעד מיטראני, עד ראיה נוסף, העריך בעדותו כי גובהו של התוקף היה כמטר שבעים וחמש, וגוון פניו כהה. עד נוסף, מר עוז-יצחק כץ, מסר, כי לתוקף היה קטנוע שחור, שנפחו אינו עולה על 250 סמ"ק.

המערער טען, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, כי אין לו כל קשר לתקיפתה של המתלוננת, והכחיש כי היה ברשותו אופנוע וכן את הטענה כי הוא עשה בו שימוש על מנת לתקוף את המתלוננת. בנוסף, הכחיש המערער כל קשר לטלפון הנייד שכונה במהלך המשפט "הסים המבצעי", כשארין חולק כי תכונתו העיקרית של טלפון מעין זה היא חוסר האפשרות לזהות את בעליו.

לאחר בחינת מכלול הראיות, קבע בית משפט קמא כי הוצגו בפניו ראיות נסיבתיות למכביר, המובילות למסקנה חד משמעית, כי המערער הוא שתקף באכזריות רבה את המתלוננת, בליל ה-6.2.2011.

להלן יפורטו עיקרי הראיות הנסיבתיות, עליהן התבסס בית משפט קמא בהכרעת דינו:

כמניע אפשרי למעשים, הצביע בית משפט קמא על סכסוך שהתפתח בין המערער לבין המתלוננת, כשנה וחצי עובר ליום התקיפה. כעולה מחומר הראיות, ביום 10.11.2009, על רקע סידור המשמרות בעמותה, סידור אשר ביצעו הוטל על המתלוננת, פנתה המתלוננת למערער, ועדכנה אותו במועדי המשמרות שנקבעו עבורו. מספר ימים לאחר מכן, המערער, אשר לא היה שבע רצון מאופן סידור המשמרות על-ידי המתלוננת, איים עליה כי יפגע בה, ובין היתר קרא לעברה: "פתחת איתי מלחמה, עכשיו תראי מה שיהיה לך", "מעכשיו כשאת מסתובבת ברחוב, תסתכלי טוב טוב ימינה ושמאלה". על רקע זה, החליט מיכה ליאון, מנהל העמותה (להלן: ליאון), לפטר את המערער מתפקידו בעמותה, והוא פנה למתלוננת, ועדכן אותה על כוונתו לעשות כן. המתלוננת הפצירה בליאון שיימנע מצעד זה, אך ליאון הסביר כי החלטתו נובעת מסדרת התנהגויות שליליות, חוזרות ונשנות, מצידו של המערער, ומכך שהוא מסרב

להתנצל על האיומים שהפנה כלפי המתלוננת. ואכן, ביום 22.11.2009, לאחר שנערכו למערער שני שימועים, החליטה העמותה לפטרו מתפקידו. בית משפט קמא קבע, כי החל משלב זה, החלה להתגבש במוחו של המערער התכנית הנקמנית, אשר הובילה למעשים שיוחסו לו בכתב האישום.

בית משפט קמא עמד בפירוט על הקשר שבין המערער לבין האופנוע, כדוגמת זה אשר שימש את תוקפה של המתלוננת, בציינו את התחכום הרב שהפגין המערער, לשם הסוואת זהותו האמיתית של רוכש האופנוע. המערער, כך נקבע, רכש אופנוע לאחר שפנה למספר מוכרים, אשר הציעו את אופנועם למכירה, בין היתר באתר "יד 2". המערער הציג עצמו, בכזב, בפני אותם מוכרים, כבן דודו של מר רפי יטח (להלן: יטח), ומסר להם כי יטח מעוניין לרכוש אופנוע לצורכי עבודתו. לאחר שבחן מספר אופנועים, רכש המערער אופנוע מסוג "גרנד דינק 250", בצבע כחול כהה (להלן: האופנוע), ממר מור (מוריס) דדון (להלן: דדון), תוך שהוא מציג את תעודת הזהות של יטח, לצורך העברת הבעלות על האופנוע, שנעשתה ביום 27.9.2010. בחלוף כחודש וחצי מיום התקיפה, אותר האופנוע בחניון המכוניות של "מרכז ויצמן", שבבית החולים "איכילוב", כשהוא נטוש ומאובק (ת/35). על גבי קסדה שנמצאה בתא הפנימי של האופנוע, התגלו סימני דנ"א התואמים לפרופיל הדנ"א של המערער (ת/46). בנוסף, נמצאו על קסדה זו, ועל שקיות פלסטיק שהתגלו בתא המושב באופנוע טביעות אצבע הזהות לטביעות שנלקחו מהמערער (ת/48). דדון אישר, כי האופנוע שמכר למערער הוא אותו אופנוע אשר נמצא בחניון מרכז ויצמן. בנוסף, מרישום השיחות היוצאות שבוצעו מן הסים המבצעי, אשר נתפס בביתו של המערער בעת מעצרו (ת/25), עולה כי נערכו 6 שיחות מסים זה אל מספר הטלפון של דדון, בין התאריכים 27.9.2010-22.9.2010 (ת/62א). לכך יש להוסיף, כי יטח העיד בבית המשפט, כי מעולם הוא לא רכש אופנוע ולא ביקש מאדם אחר כי ירכוש עבורו אופנוע וירשום על שמו בעלות על אותו אופנוע. למעשה, כך העיד יטח, תעודת הזהות שלו אבדה בתאריך שאינו ידוע לו, עובר ליום 19.9.2010, כשאז הונפקה לו תעודת זהות חדשה, חלף התעודה שאבדה.

עם מעצרו, נמצאו בביתו של המערער שני מכשירי טלפון. המכשיר הראשון, היה מכשירו האישי של המערער, שמספרו 054-8080020, בו נהג המערער להשתמש באופן יום-יומי, ובו הותקן סים רגיל (להלן: הסים הרגיל). המכשיר השני שהיה ברשותו של המערער, שימש אותו, כך נקבע על-ידי בית משפט קמא, לשם מימוש תכניתו לפגוע במתלוננת. במכשיר זה הותקן כרטיס סים שכונה "הסים המבצעי", שמספרו 054-6142567, ואשר על-פי הראיות מטעם חברות הסלולר, אין לו בעלים,

והוא מוגדר כ-pre-paid (שולם מראש). בית משפט קמא דחה, תחילה, את טענותיו של המערער, בדבר שכפול "מספר הברזל" של הטלפון עליו הורכב הסים המבצעי, על-ידי אדם אחר. בהמשך, עמד בית משפט קמא על הראיות הקושרות בין הטלפונים שנמצאו בבית המערער, לבין אירוע תקיפת המתלוננת. כך, למשל, מתדפיס איכוני מיקומים של שיחות שבוצעו בסיס המבצעי, בין התאריכים 1.4.2010 ל-12.3.2011 עולה, כי למעלה ממאה שיחות נקלטו באנטנה סלולרית הנמצאת באתר "בית מנחמי", שברחוב ז'בוטינסקי פינת רחוב בן גוריון 155, ברמת גן (ת/62א). באותו אתר, נקלטו גם איכוני שיחות שבוצעו ממכשיר הטלפון האישי של המערער, בו הותקן הסים הרגיל (ת/112). בית משפט קמא ציין, בהקשר זה, כי האנטנה האמורה, הממוקמת באתר "בית מנחמי", חולשת על תחום בו מצוי הבית שבו התגורר המערער. עוד עולה מתדפיס איכוני השיחות, כי ביום 26.9.2010 (יום קודם לרכישת האופנוע), בשעה 09:54, התקשר המערער לאדם מסויים, באמצעות הסים הרגיל, בסמוך לאנטנה המצוייה ברחוב גיסין פינת רחוב הרב מלכה, שבפתח תקווה. כשתי דקות לאחר מכן, נקלטה באנטנה סמוכה, המצוייה ברחוב אריה שנקר בפתח תקווה, שיחה שנערכה באמצעות הסים המבצעי אל מכשיר הטלפון של דדון. עיון בפלט השיחות שבוצעו באמצעות הסים המבצעי מלמד, כי מיום ה-2.9.2010 ועד ליום 6.2.2011 נערכו 28 שיחות מסים זה אל מספר הטלפון של העמותה (ת/62א, ת/64א). נתון זה מצטרף לעובדה, כי מספר הטלפון של העמותה, אליו בוצעו השיחות, אינו ידוע לציבור הרחב, אלא רק לאנשי העמותה בלבד. עוד עולה מפלט השיחות, כי בוצעו באמצעות סים זה שיחות ונשלחו מסרונים למוכרים פוטנציאליים של אופנועים, אשר פרסמו מודעה למכירת אופנועם באתר "יד 2". ביום אירוע התקיפה, בשעה 19:08, התקשר המערער באמצעות הסים המבצעי לעמותה, והמתלוננת ענתה לשיחה זו. מיד לאחר ששמע את קולה של המתלוננת, ניתק המערער את השיחה. מספר שעות לאחר מכן, בוצעה תקיפתה של המתלוננת כמתואר בכתב האישום. בית משפט קמא ציין, כי לאחר אירוע התקיפה לא נעשה כל שימוש בסיס המבצעי.

בחיפוש שנערך בעת מעצרו של המערער, נתפסו שני כוננים של מחשב (ת/22), אשר כונו על-ידי בית משפט קמא "המחשב השחור" ו"המחשב הלבן". בבדיקה שנערכה לכוננים אלה, התגלו חומרים מפלילים למכביר. בין היתר, ניתן ללמוד מאותם כוננים על חיפושים שבוצעו באתר "יד 2", לצורך איתור אופנוע מסוג "קימקו גרנד דינק 250", וזאת בתקופה שבין ה-27.11.2009 ועד ל-6.8.2010. בנוסף, הופיעו בכוננים קטעי מידע מתורגמים בנוגע לסכינים של חברת "Cold Steel", מסדרת "The Spike". עוד

נמצא קטע מידע מתורגם המתאר כיצד ניתן להסיר כתמים מסכין מסוג זה (ת/107).
 לכך מצטרפת העובדה, כי הסכין שהתגלתה בעת איתור האופנוע בחניון מרכז ויצמן
 היתה מתוצרת חברת "Cold Steel". נוסף על אלה, אותרו בכוונים חיפושים שנערכו
 באתרים כגון "ויקיפדיה" אחר תשובות לשאלות שונות בדיני הראיות; וכתבת אינטרנט
 מאתר "What2Do" שכותרתה "אין ראיות לכוונה – הרוצח יואשם בהריגה" (ת/49ב).

על רקע כלל הראיות הנסיבתיות המפורטות דלעיל, כמו גם ראיות נוספות, לצד
 אמרות מפלילות של המערער בפני מדובבים (ת/68, ת/69, ת/71, ת/73), שוכנע בית
 משפט קמא, מעבר לספק סביר, כי המערער הוא שעמד מאחורי תקיפתה של המתלוננת.
 למסקנה זו הגיע בית משפט קמא, מבלי שנעלמו מעיניו טענותיו של המערער בדבר
 מחדלים שנפלו בחקירת המשטרה, באשר לטענתו של המערער המשטרה "ננעלה" עליו
 ולא בחנה, כדבעי, את הראיות נגדו; לא נבדקו על-ידי המשטרה כיווני חקירה נוספים;
 לא נבדק האליבי של המערער; נפלו כשלים רבים בניתוח זירת אירוע התקיפה וזירת
 מציאת האופנוע, וכיוצא באלה דברים.

אשר להרשעת המערער בעבירת הניסיון לרצח, התגלעה מחלוקת בין שופטי
 בית משפט קמא. השופטת ד"ר ד' אבניאלי סברה, בדעת מיעוט, כי יש להרשיע את
 המערער בעבירה זו באשר, לשיטתה, התקיימה במערער "כוונת קטילה" של המתלוננת.
 השופטים ש' דותן ו-ש' שוחט סברו, מנגד, כי קיים ספק אם ניתן לראות במעשיו של
 המערער משום כוונה לגרום למותה של המתלוננת. המערער, כך נקבע, הפסיק לדקור
 את המתלוננת כאשר היא היתה שרועה על הרצפה, ולא המשיך בדקירתה אלא דרש
 ממנה את תיקה. על-כן, לשיטתם של שופטי הרוב, לא התקיימו במערער יסודותיה של
 עבירת הניסיון לרצח, אך הוכחה, תחת זאת, עבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה,
 לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין. לצד זאת, החליטו חברי המותב, פה-אחד,
 להרשיע את המערער בעבירת השוד בנסיבות מחמירות.

גזר דינו של בית משפט קמא

6. בבואו לקבוע את מתחם הענישה ההולם את מעשיו של המערער, נתן בית
 משפט קמא את דעתו לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות, היינו ערך שלמות
 הגוף, ותחושת הביטחון האישית של המתלוננת ושל כלל הציבור. בשים לב לנסיבות
 הקשורות בביצוע העבירות, ובכלל זאת: התכנון המוקדם של העבירות; הנזק שנגרם
 למתלוננת; והמניע לביצוע המעשים, בנוסף למדיניות הענישה הנוהגת בעבירות

דומות, קבע בית משפט קמא כי מתחם הענישה ינוע בין 15 ל-20 שנות מאסר. לצורך קביעת עונשו של המערער בתוך המתחם, נשקלו לזכותו הפגיעה הצפויה לו כתוצאה ממאסר ממושך; התנהגותו החיובית של המערער עד לביצוע העבירות, ותרומו לחברה; וכן עברו הפלילי הנקי. על יסוד מכלול השיקולים, דן בית משפט קמא את המערער, ברוב דעות, ל-18 שנות מאסר, וליתר העונשים המפורטים בפסקה 2 לעיל. השופט ש' שוחט סבר, בדעת מיעוט, כי מתחם הענישה הראוי למעשיו של המערער נע בין 12 ל-18 שנות מאסר, ומצא כי יש להשית על המערער עונש של 16 שנות מאסר בפועל בלבד.

עיקרי טענות המערער בערעור

7. לטענת המערער, שגה בית משפט קמא בקובעו כי המערער הוא שעומד מאחורי תקיפתה של המתלוננת. נטען, בהקשר זה, כי קיים ספק בדבר אשמתו של המערער, לנוכח קיומן של מספר נסיבות, ובכלל זאת: העובדה שהמתלוננת מסרה פעמיים בחקירותיה במשטרה, כי הקול ששמעה במהלך התקיפה לא היה קולו של המערער; עדותם של עדי הראיה למעשה התקיפה, אשר תיארו את נתוניו החיצוניים של התוקף, באופן שונה מנתוניו של המערער; אי-ההתאמה שבין תיאור האופנוע וקסדת התוקף על-ידי אותם עדים, אל מול נתוני האופנוע והקסדה שנתפסו בחניון מרכז ויצמן; היעדר ממצאי דנ"א או טביעת אצבעות של המערער או של המתלוננת על האופנוע עצמו; היעדר ממצאי דנ"א של המתלוננת בפריטים שנמצאו בתאו של האופנוע, ובכללם הסכינים שנתפסו; והעובדה שעל סכין שהיתה בתא האופנוע נתגלה פרופיל נקבי בר-השוואה, אשר לא תאם את פרופיל הדנ"א של המתלוננת.

עוד טען המערער, כי לא הוכח שהוא ביצע פעולות כלשהן, במסגרת תכנון מוקדם של אירוע התקיפה. המערער כפר, בהקשר לכך, בכך שהוא החזיק באופנוע שנמצא בחניון מרכז ויצמן, וממילא, כך לטענתו, לא ניתן למצוא חוט מקשר בין אותו אופנוע לבין האופנוע אשר שימש את תוקף המתלוננת. המערער הוסיף וטען, כי הוא לא השתמש, בשום שלב, בסים מבצעי. זאת ניתן ללמוד, כך לגישתו של המערער, מעצם העובדה, שעל-פי פלט השיחות שבוצעו באמצעות הסים המבצעי, 14 מתוך 28 השיחות שנעשו לעמותה, התקיימו לפני שהוא רכש, כביכול, אופנוע. נטען, בהקשר לכך, כי היות שלא היה ברשותו של המערער, באותו שלב, אופנוע כלשהו, באמצעותו יכול היה לממש את זממו, הרי שמדובר בשיחות תמימות לחלוטין. לכך יש להוסיף, כך נטען, כי גם אם רכש המערער את האופנוע, אין זה סביר כי היה ממתין כשלושה

חודשים, טרם שמימש, כביכול, את תכניתו הנקמנית. המערער הדגיש בנוסף, כי הוא היה יכול להתוודע להיותה של המתלוננת במשמרת, משיחה עם חבריו לעמותה, עמם שמר על קשר מאז פיטוריו, ולא היה זקוק להשתמש בסיס המבצעי, לצורך בירור זה. אשר לכוני המחשב שנתפסו ברשותו, טען המערער כי אין בהם כדי לתמוך בגרסת המשיבה. זאת שכן, לא ניתן לשלול את הסבריו של המערער, לפיהם הוא התעניין, מאז ומתמיד, בכלי נשק, לרבות בסכינים, כמו גם בתחום הקרימינולוגיה, ומדובר, לטעמו, בהסברים הגיוניים ואותנטיים, המניחים את הדעת.

המערער הוסיף וטען, כי בית משפט קמא קבע שתי קביעות מנוגדות, בנוגע למשקלם הראייתי של דברי המערער בפני המדובבים. מצד אחד, כך נטען, בית משפט קמא קבע, כי אין ליתן לאמירות המפלילות שמסר המערער בפני המדובבים משקל ראייתי גבוה; ואולם, מן הצד השני נקבע, כי השיחות המוקלטות עם המדובבים, כמו גם עדויותיהם בבית המשפט, משמשות נדבך משמעותי נוסף, התומך בהרשעת המערער. לטענתו של המערער, אמרתו "אני כמו נחש קוברה, משהו נכנס לטריטוריה שלי אני חייב להגיב", אשר הוגדרה על-ידי בית משפט קמא כהתבטאות מפלילה, כלל לא נאמרה בהקשר למתלוננת. למעשה, כך נטען, דברים אלו כוונו לאחד מעדי התביעה, אשר, לעמדתו של המערער, פעל כדי להפיץ עליו דברי שקר ולהפלילו בתקיפת המתלוננת. לטענתו של המערער, גם לא היה מקום לראות בהתבטאויות נוספות שנאמרו בפני המדובבים, משום אמירות מפלילות. כך, למשל, הדגיש המערער כי לא ניתן לייחס כל משקל לאמירה "איזה שטות עשיתי", אשר הופיעה בדו"ח המדובב אמיר ברדה (ת/76), באשר לא ניתן לזהות בוודאות את קולו של המערער. חרף זאת, כך טען המערער, בית משפט קמא נתן לאמירה זו משקל ראייתי מסוים, הגם שלא גבוה. המערער טען בנוסף, לכשלים שונים בחקירת המשטרה, ובין היתר קבל על כך שהמשטרה לא בחנה כראוי אפשרויות נוספות ולא תחקרה חשודים פוטנציאליים אחרים, זולת המערער.

בדיון שנערך בפנינו, ביום 15.11.2015, הודיע בא-כוחו של המערער, עו"ד ירום הלוי, כי המערער אינו עומד עוד על הכחשתו בנוגע לקשר בינו לבין האופנוע שנמצא בחניון מרכז ויצמן, ואינו מכחיש, במסגרת ערעור זה, כי הסיס המבצעי היה ברשותו, כך שאין צורך להכריע בסוגייה זו. עם זאת, חזר וטען עו"ד הלוי כי קיים ספק בדבר מעורבותו של המערער באירוע התקיפה, ולשיטתו ניתן ליתן הסבר תמים לכל אחת מהראיות הנסיבתיות שפורטו בהכרעת הדין.

8. המשיבה סומכת את ידיה על הכרעת דינו של בית משפט קמא. במענה לטענותיו של המערער, לפיהן אין ראיות מספיקות המובילות למסקנה כי המערער הוא זה שתקף את המתלוננת, סבורה המשיבה כי אין בהן כל ממש. אשר לטענה, כי המתלוננת לא זיהתה את קולו של המערער, נטען על-ידי המשיבה כי למערער אין מבטא ייחודי, אותו היתה יכולה המתלוננת לזהות. מכל מקום, כך נטען, אי-זיהוי קולו של המערער במצב בו היתה נתונה המתלוננת, ותנאי מזג האוויר במקום, הוא בגדר אפשרות סבירה ומתקבלת על הדעת. המשיבה הוסיפה וטענה, כי אין לקבל את הטענה, לפיה האירוע המתואר בכתב האישום היה אירוע שוד, לכל דבר ועניין. נטען, בהקשר זה, כי מעדותה של המתלוננת עולה בברור כי במהלך האירוע, התיק שהיה ברשותה הונח על כתפה, ולא היה כל קושי ליטול אותו מרשותה בשלב מוקדם יותר של האירוע. מכאן יש להסיק, כי מטרתו של התוקף לא היתה לבצע שוד אלא לתקוף באכזריות את המתלוננת, ולהסב לה חבלות קשות וחמורות.

אשר לראיות הנוגעות לתיאורו של אופנוע ששימש את התוקף, טענה המשיבה כי אין ליתן משקל מכריע לפערים שבין גרסאותיהם של עדי הראיה השונים, בנוגע לתיאור האופנוע. זאת שכן, פערים אלו אינם נוגעים לפרטים מהותיים, ובאופן כללי תואר האופנוע של התוקף באופן הדומה עד מאוד לאופנוע שנתפס מאוחר יותר בחניון. מעבר לכך, לגישתה של המשיבה, המתלוננת תיארה את פנסי האופנוע בצורה של "מסכת זורו", והסתבר כי פנסי האופנוע, אשר נתפס בחניון מרכז ויצמן, אכן ענו על תיאור זה (ת/35). עוד נטען, כי המערער לא סיפק כל הסבר המניח את הדעת להימצאות הממצאים הפורנזיים באופנוע שהתגלה בחניון.

בהתייחס לסים המבצעי, טענה המשיבה כי יש לראות בממצאים שנאספו בהקשר אליו, לרבות פלטי השיחות והאיכונים, משום ראיות נסיבתיות משמעותיות, הקושרות את המערער לביצוע התקיפה. כמו-כן, לגישתה של המשיבה, המערער לא סיפק כל הסבר הגיוני להימצאותם של תכנים מפלילים, בכוני המחשב שנתפסו ברשותו.

אשר לטענות המערער בדבר המשקל שניתן על-ידי בית משפט קמא לאמירותיו בפני המדובבים, טענה המשיבה כי גם אם היו פגמים כלשהם בדו"חות המדובבים, הרי שאין מדובר, כלל ועיקר, בפגמים היורדים לשורשו של עניין. לגישת המשיבה, מדובר

באמירות מפלילות המצטרפות ליתר הראיות הנסיבתיות הקיימות בעניינו של המערער. בהתייחס למחדלי החקירה הנטענים, סבורה המשיבה כי אין להם כל בסיס. חוקרי המשטרה, כך נטען, ערכו חקירה מעמיקה ויסודית, בליווי גורמים בכירים בפרקליטות, ואין כל מקום להטיל בחקירה עצמה או בחוקרים כל דופי.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי בהכרעת דינו של בית משפט קמא, במסכת הראיות שהונחה לפניו, בעיקרי הטיעון שהגישו בעלי הדין, והאזנתי בקשב רב לטיעוני הצדדים בדיון שנערך לפנינו, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות, וכך אציע לחבריי לעשות.

ראיות נסיבתיות

10. הרשעת המערער התבססה, כאמור, על מסכת ארוכה של ראיות נסיבתיות. בית משפט קמא קבע, כי מכלול הראיות הנסיבתיות מוביל למסקנה אחת ויחידה, לפיה המערער הוא שתקף את המתלוננת. כפי שאפרט להלן, סבורני כי צדק בית משפט קמא במסקנתו זו, וכי אין כל בסיס להתערבותנו בהכרעת דינו.

11. כפי שציינתי בע"פ 3731/12 טוילס נ' מדינת ישראל (1.7.2014):

"ראיה נסיבתית נועדה להוכיח קיומה של נסיבה, אשר ממנה ניתן להסיק באופן הגיוני על דבר קיומה של עובדה הטעונה הוכחה. כוחן של ראיות נסיבתיות כמוהו ככוחן של ראיות ישירות, ובית המשפט יכול לבסס הרשעה על יסודן. נקבע, כי על בית המשפט לבחון את מכלול הראיות הנסיבתיות במבחני השכל הישר וניסיון החיים, ולאחר ששמע את הסבריו של הנאשם, על בית המשפט להכריע בשאלה, האם המסקנה המפלילה הינה המסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות" (שם, בפסקה 66; וראו גם: ע"פ 6244/12 סבאענה נ' מדינת ישראל (11.11.2015); ע"פ 5920/13 אטלן נ' מדינת ישראל (2.7.2015); ע"פ 1882/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221 (2002).

הלכה היא, כי הסקת המסקנות על בסיס ראיות נסיבתיות, הינה תוצר של תהליך תלת-שלבי. בשלב הראשון, על בית המשפט לבחון כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, על מנת לקבוע האם ניתן להשתית עליה ממצאים עובדתיים. בהמשך, יש לבחון, בשלב

השני, את השאלה האם מסכת הראיות בכללותה מקימה מסקנה לכאורית, בדבר אשמתו של הנאשם במיוחס לו. בחינה זו נעשית על יסוד הערכה מושכלת של הראיות, המבוססת, כאמור, על ניסיון החיים, ההגיון והשכל הישר. למסקנה לכאורית זו, ניתן להגיע לאחר צירופן של מספר ראיות נסיבתיות גם יחד. באם צלחה המאשימה משוכה זו, יעבור נטל הראיה, בשלב השלישי, אל כתפי הנאשם, ויהא עליו להציג הסבר מניח את הדעת, המקים ספק סביר בהנחה המפלילה העומדת נגדו (ע"פ 8422/14 מוגאהד נ' מדינת ישראל (10.5.2015) (להלן: עניין מוגאהד); ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל (20.2.2014); ע"פ 9372/03 וייזל נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(1) 745 (2004)). אשר לשלב השלישי, נקבע, לא אחת, כי על הנאשם להציג הסבר אמין, מבוסס, ומניח את הדעת, בכדי לעורר את ספק סביר בדבר אשמתו.

ספק סביר עשוי לעלות מן הראיות הנסיבתיות עצמן, כאשר ניתן להסיק מהן מסקנה המתיישבת עם חפותו של הנאשם; כאשר ההסתברות לקיומה של מסקנה זו אינה מבוטלת; וכאשר מסקנה זו הינה הגיונית וסבירה, ויש לה אחיזה בחומר הראיות (ע"פ 6359/99 מדינת ישראל נ' קורמן, פ"ד נד(4) 653 (2000); ע"פ 3974/92 אזולאי נ' מדינת ישראל, פ"ד מז(2) 565 (1993)). יחד עם זאת, נקבע כי אף אם הנאשם אינו מספק הסבר המקים ספק סביר בדבר אשמתו, שומה על בית המשפט לבחון ביוזמתו, את סבירותה של אפשרות מעין זו, ככל שהיא עולה ממכלול הראיות (עניין מוגאהד, בפסקה 11; עניין מקדאד, בעמ' 228-229).

12. ובחזרה לענייננו. השאלה העומדת להכרעה במסגרת ערעור זה היא, האם יש במכלול הראיות הנסיבתיות שהובאו בענייננו כדי להוכיח, מעבר לספק סביר, כי המערער הוא שעמד מאחורי תקיפתה של המתלוננת? כפי שיפורט בהמשך, סבורני כי התשובה לכך היא בחיוב.

13. אשר לשלב הראשון, בפני בית משפט קמא הובאו ראיות נסיבתיות למכביר, ולאחר בחינה של כל אחת מהן, קבע בית משפט קמא כי ניתן להשתית עליהן ממצאים עובדתיים. בכך, צלח בית משפט קמא את השלב הראשון של הבחינה התלת-שלבית.

14. השלב השני, שהוא המרכזי בגדרי הבחינה התלת-שלבית, עניינו בהרכבת התמונה הכוללת ממכלול הראיות הנסיבתיות. על-פי התמונה המצטיירת, לאחר שילובן של כלל הראיות הנסיבתיות לכדי מארג אחד, לא נותר ספק, לטעמי, כי המסקנה

הלכאורית המתבקשת היא כי המערער הוא שעמד מאחורי תקיפתה האכזרית של המתלוננת. להלן פירוט הראיות הנסיבתיות המרכזיות המובילות למסקנה זו:

א. הסיים המבצעי – באמצעות הסיים המבצעי, אשר הורכב על טלפון "נוקיה", ביצע המערער שיחות רבות, אשר, על-פי מכלול הראיות, נועדו לשם קידום ומימוש תכניתו הנפשעת. מכשיר הטלפון, שעליו הורכב הסיים המבצעי (ת/4-61), נמצא בביתו של המערער בעת החיפוש המשטרתי, עם מעצרו (ת/25). בין היתר, מדובר בהתקשרויות טלפוניות מרובות שביצע המערער למוכרי האופנועים, באמצעות הסיים המבצעי, ואשר תועדו בפלט השיחות היוצאות שנעשו ממכשיר זה (ת/א62). איכוני מיקומים שנערכו לסיים המבצעי, הצביעו על קיומן של שיחות רבות, אשר בוצעו באמצעותו, ואשר נקלטו באנטנה הסמוכה לביתו של המערער, אנטנה אשר קלטה גם את השיחות שבוצעו באמצעות הסיים הרגיל (ת/62 ; ת/א62). שיחה נוספת נקלטה באנטנה המצויה בפתח תקווה, כשתי דקות בלבד לאחר שנקלטה שיחה שבוצעה באמצעות הסיים הרגיל, באנטנה סמוכה לאנטנה זו, ברחוב המכבים 25, בפתח תקווה (שס). מר רמי מרמלשטיין (להלן: מרמלשטיין), אחד המוכרים שהציעו את אופנועם למכירה באתר "יד 2", העיד, כי באותה תקופה, הוא נסע עם לקוח פוטנציאלי, אשר התעניין ברכישת האופנוע, לבדיקת האופנוע במוסך, ברחוב המכבים 31, בפתח תקווה (עמ' 364-365 לפרוטוקול). מן הסיים המבצעי נשלח מסרון למספרו של מרמלשטיין, בו נכתב: "רמי אז ניפגש ב-13:00 במכבים 31 פ"ת". עוד בוצעו באמצעות סים זה שיחות לעורך דינו של המערער (ת/א62). נוסף על אלה, בוצעו על-ידי אותו סים כ-28 שיחות למספר הטלפון של העמותה (ת/א62 ; ת/א64), מספר אשר היה ידוע אך ורק לעובדי העמותה. אחת משיחות אלה, בוצעה ביום התקיפה, ולשיחה זו ענתה המתלוננת (שס ; ת/84 ; עמ' 45 לפרוטוקול). מאז אותה שיחה, לא בוצעה כל התקשרות נוספת באמצעות הסיים המבצעי (ת/א62). כזכור, המערער הכחיש, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו בבית המשפט, כל קשר לסיים זה, וממילא גם לא נתן הסבר על שום מה היה נחוץ לו סים מסוג זה, בנוסף למכשיר הרגיל שהיה ברשותו. רק במהלך הדיון בערעור בפנינו, אישר בא-כוחו של המערער כי אין הוא חולק עוד על העובדה כי הסיים המבצעי היה ברשותו של המערער, וכי הוא ביצע את השיחות המיוחסות לו, באמצעות סים זה. דא עקא, שגם במעמד זה, לא שמענו כל הסבר מדוע נרכש, מלכתחילה, הסיים המבצעי, שתכונתו העיקרית היא שלא ניתן לזהות את בעליו.

ב. האופנוע – לאחר מלאכת חיפוש ממושכת לאופנוע העונה על צרכיו, רכש המערער את האופנוע, מסוג "גרנד דינק 250", כאשר אופנוע זה, או דומה לו, שימש את

המערער לצורך מעקב אחר המתלוננת ותקיפתה הקשה, ולשם הסתלקות מזירת האירוע, לאחר המעשה. המערער איתר את האופנוע המבוקש באתר "יד 2", לאחר פניות טלפוניות מרובות למוכרים פוטנציאליים, באמצעות הסיס המבצעי, ולאחר בדיקה פיזית של מספר אופנועים. כזכור, אופנוע מסוג זה אותר בחניון מרכז ויצמן, כחודש וחצי לאחר יום התקיפה. החיפושים באתר "יד 2", התגלו, בין היתר, באמצעות בחינת תוכנם של הכוננים שנמצאו במחשב שנתפס בביתו של המערער (ת/49א; ת/49ב; ת/30ג). פניות טלפוניות שבוצעו, באמצעות הסיס המבצעי, למוכרים שהציעו את אופנועם למכירה באתר "יד 2", תועדו, כאמור, בפלט רישומי השיחות (ת/62א). עוד עולה מעיון בפלט רישומי השיחות של הסיס המבצעי כי, בין התאריכים 22.9.2010 ל-27.9.2010, בוצעו 6 שיחות לדדון, מי שמכר למערער את האופנוע שאותו בחניון מרכז ויצמן. בתאו הפנימי של האופנוע שאותו, נמצאה קסדה ועליה שרידי דנ"א של המערער (ת/38). על קסדה זו, כמו גם על שקיות פלסטיק שנמצאו באופנוע, הופיעו גם טביעות אצבע זהות לאלו של המערער (ת/39; ת/44; ת/45; ת/48; ת/105). אף כאן, התכחש המערער לניסיונותיו לרכוש אופנוע ולעצם רכישת האופנוע המדובר, וממילא לא ניתן על-ידו כל הסבר מדוע נרכש האופנוע על שם אדם אחר, שבדרך מקרה איבד את תעודת הזהות שלו. בדיון בערעור אישר, כזכור, בא-כוחו של המערער כי האופנוע נרכש על-ידי המערער, אך לא ניתן הסבר לכל התמיהות והשאלות העולות מאחורי התנהלותו של המערער, בהקשר זה.

ג. המחשב – באמצעות המחשב שנמצא בביתו של המערער, נעשו ניסיונות לאיתור מוכרי אופנועים, באתר "יד 2". עוד נתגלו חיפושים באינטרנט של קטעי מידע בנוגע להסרת כתמים מסכינים של חברת "Cold Steel" (ת/107). יצויין, כי סכין מתוצרת חברה זו נמצאה באופנוע, אשר אותר בחניון מרכז ויצמן (ת/36). עוד התגלה, כי במחשב נערכו חיפושים של אתרים המכילים מידע משפטי הנוגע לביצוע עבירות דומות לאלו שיוחסו למערער. בין היתר, אותרו אתרים המכילים מידע כללי בדיני הראיות; כתבה על המרת אישום בעבירת רצח לאישום בעבירת הריגה; החלטות שיפוטיות העוסקות בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, ועוד (ת/49א; ת/49ב; ת/30ג). הסבריו של המערער לגבי הצורך באיסוף מידע זה, לא התקבלו על דעתו של בית משפט קמא.

ד. המניע לביצוע המעשה – למרות הכחשותיו של המערער, קבע בית משפט קמא כי העימות עם המתלוננת "בעד בדמו של המערער", כאשר העימות לא הסתכם בויכוח מינורי, כפי שטען המערער. לכך יש להוסיף את העובדה, כי עימות זה שימש

כבסיס המרכזי לפיטוריו של המערער מהעמותה. ממכלול הראיות עלה, כי יצר הנקמה במתלוננת קינן בליבו של המערער זמן רב לאחר העימות, וכפי שאמר המערער לחלק מחבריו, שעת הנקמה במתלוננת עוד תגיע. בין היתר, נשמעה מפיו של המערער האמירה, כי "הנקמה מוגשת הכי טוב כשהיא קרה", ובאופן זה ניתן להסביר את מימוש נקמתו של המערער במתלוננת, לאחר חלוף תקופה ארוכה. מניע ברור זה לפגוע קשות במתלוננת, מצטרף ליתר הראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל.

צירופן של כלל הראיות הנסיבתיות דלעיל, מוביל, על-פי כל אמת מידה של סבירות והגיון, למסקנה אחת ויחידה, לפיה המערער הוא שתקף את המתלוננת. שילוב הראיות מלמד, כי במשך כשנה וחצי רקם המערער, לפרטי פרטים, את תכניתו הזדונית לנקום במתלוננת, על רקע העימות עמה ופיטוריו מהעמותה. לצורך מימוש תכניתו זו, ולשם מזעור האפשרות כי ייתפס, ביצע המערער שורה ארוכה של הכנות, כמו גם פעולות, שנועדו לטשטש את זהותו האמיתית כמי שאחראי לתקיפתה של המתלוננת, ולהרחיק את עצמו מאותו אירוע אלים ואכזרי. משאלה הם פני הדברים, נראה כי המשיבה עמדה בנטל הרובץ על שכמה, וצלחה את השלב השני הדרוש לשם הרשעת המערער, על יסוד הראיות הנסיבתיות שהונחו בפני בית משפט קמא.

15. ומכאן לבחינת השלב השלישי, במסגרתו נשאלת השאלה, האם סיפק המערער הסבר או הסברים, המניחים את הדעת, ואשר יש בהם כדי להטיל ספק בדבר אשמתו? לגישתי, התשובה לשאלה זו היא בשלילה, ולהלן אפרט את הטעמים העומדים בבסיס מסקנתי זו.

16. למעשה, ניתן לקצר עד מאוד בבואנו לדון בטענות הנוגעות לשלב השלישי, שכן המערער לא סיפק אז, וגם לא היום, כל הסבר למכלול הראיות הנסיבתיות שהוצגו נגדו, באופן המתיישב עם חפותו, ושולל את המסקנה המפלילה העולה מן הראיות. טענת ההגנה המרכזית נשענת על דבריה של המתלוננת בחקירתה במשטרה, לפיהם היא לא זיהתה את קולו של המערער, כמי שלחש את המילים "שחררי כבר את התיק", ולדעתה אין מדובר במערער. לשיטתו של המערער, בית משפט קמא לא נתן לדבריה אלו של המתלוננת את משקלם הראוי, וזאת, בפרט לאור העובדה שהמתלוננת העידה על עצמה, שהיא "טובה בזיהוי קולות"; ולנוכח ההיכרות המוקדמת בינה לבין המערער. דין טענתו זו של המערער להידחות, ונראה בברור, כי אין בה כדי להושיעו. לנוכח הסיטואציה הקשה שבה היתה נתונה המתלוננת, באותם רגעים מחרידים, נובעת מאליה המסקנה כי היא לא היתה מסוגלת לזהות, כדבעי, את קולו של תוקפה. אין לצפות

מקורבן למעשי אלימות אכזריים מעין אלו, כי יצליח לזהות את קולו של התוקף, גם אם הלה מוכר לו מעבודתם המשותפת בעבר. בוודאי שאין לצפות ממנו לעשות כן, כאשר תוקפו אומר בלחישה, ארבע מילים בלבד, שעה שהקורבן מתבוסס בדמו. לכך יש להוסיף, כי באירוע שלפנינו ירד גשם כבד, דבר שהקשה, אף הוא, על יכולת זיהוי קולו של התוקף. המתלוננת היטיבה לתאר את מצבה במהלך אותם רגעים טראומטיים, כשנשאלה מעל דוכן העדים בבית משפט קמא, מדוע היא חוזרת בה מן הדברים שאמרה בחקירתה במשטרה, בנוגע לזיהוי קולו של המערער:

”חשוב לי לציין שהוא לחש לי 4 מילים [כ]שהיה גשם זלעפות ברחוב, רק הרעש של הגשם כמעט ולא נותן לשמוע שום דבר [...] אני הייתי במצב אחרי דקירות, אני כבר לא זוכרת אם אני עמדתי או כבר הייתי שכובה על הרצפה, אבל כבר דם זרם וכבר כמעט ולא הרגשתי את עצמי” (עמ’ 42 לפרוטוקול).

דומה, כי דברים אלה מדברים בעד עצמם, ואין צורך להוסיף עליהם מאומה.

17. טענה נוספת שהיתה בפי המערער, היא כי תיאור מבנה גופו של התוקף על-ידי עדי הראיה, אינו תואם למבנה גופו של המערער עצמו. כמו-כן, נטען כי לא היתה כל התאמה בין נתוני האופנוע והקסדה, אשר שימשו, לפי עדותם של המתלוננת ועדי הראיה, את תוקפה של המתלוננת, לבין נתוני האופנוע והקסדה שנמצאו בחניון מרכז ויצמן. אין בידי לקבל גם טענה זו של המערער. גם אם נפלו בדבריהם של המתלוננת ושל עוברי האורח אי-דיוקים מסויימים בנוגע למאפייני האופנוע והקסדה, כמו גם לגבי גובהו המדויק של התוקף וגוון עורו, הרי שמדובר בפערים זניחים, שאין בהם כדי לעורר ספק במסקנה, לפיה המערער הוא שתקף את המתלוננת. אשר לצבע האופנוע, תיארו עדי הראיה, לרבות המתלוננת, את צבעו כשחור (עמ’ 37 לפרוטוקול; ת/86; ת/89), בעוד שצבעו של האופנוע שנתפס הוא כחול כהה (ת/35). פער זה בין צבעי האופנוע הוא, לכל הדעות, פער זניח, בהתחשב בראות הלקויה ששררה במקום, שעה שירד גשם כבד, ובמיוחד בשעת לילה מאוחרת. אשר לגודלו של האופנוע, העדים מסרו, אמנם, תיאורים שונים לגביו, ואולם הוסכם על כולם כי מדובר באופנוע מנהלים בינוני בגודלו, שנפחו אינו עולה על 250 סמ”ק (עמ’ 52, 117 לפרוטוקול; ת/86; ת/87). אשר למראה האופנוע, הגם שעדי הראיה לא מסרו תיאור ברור בנוגע לכך, הרי שהמתלוננת עצמה העידה כי פנסי האופנוע נראו כמו ”מסכת זורו” (עמ’ 37 לפרוטוקול), ואכן פנסיו של האופנוע שנתפס מסוג ”גרנד דינק 250”, עונים במדויק על תיאור זה (ת/35).

18. המערער הוסיף וטען, כי לא נמצאו על גבי האופנוע ממצאי דנ"א או טביעות אצבע השייכים לו או למתלוננת. כמו-כן, הדגיש המערער כי על גבי סכין, אשר נמצאה בתאו של האופנוע, נמצא פרופיל נקבי בר השוואה, שאינו תואם את פרופיל הדנ"א של המתלוננת. מעבר לכך, לגישתו של המערער, אין בממצאי הדנ"א ובטביעות האצבעות שהתגלו בפריטים שנמצאו בתא האופנוע, כדי להצביע על קשר בין האופנוע לבין ביצוע העבירה. על רקע עובדה זו, כך נטען, אין מקום להטיל על המערער את הנטל ליתן הסבר להימצאות הממצאים הפורנזיים האמורים. אין ממש בטענות אלו, ודינן להידחות. המערער שב וטוען, כי הממצאים הפורנזיים שנמצאו על גבי האופנוע ובתאו הפנימי, אינם יכולים לקשור אותו לביצוע המעשים בהם הורשע. דא עקא, שהכרעת הדין אינה מבוססת על הקשר שבין האופנוע לבין תקיפתה של המתלוננת. הנסיבה שהוכחה נוגעת לקשר שבין האופנוע לבין המערער, ודבר זה הוכח, מעבר לספק סביר, במסגרת השלב השני של בחינת הראיות הנסיבתיות, כמפורט לעיל. במצב דברים זה, נדרש המערער להציג תזה אפשרית סבירה ואמינה, לעצם רכישת האופנוע, ולכך שהוא ביצע את הרכישה תוך הסתרת זהותו. לא בכדי קבע בית משפט קמא, בהקשר לכך, כי: "לא ניתן להלום כי מקריות מופלאה על טבעית ממש, הביאה למציאת קסדה [שהמערער] לא מכיר עם טביעת אצבע ודנ"א שלו, ולמציאת טביעות אצבעותיו על שקיות ניילון שאינן קשורות אליו – באופנוע שאינו שייך לו ואינו מוכר לו". הנני תמים דעים עם דבריו אלו של בית משפט קמא, ואינני רואה כל הצדקה להתערב בהם. נזכיר פעם נוספת, כי בית משפט קמא לא קבע פוזיטיבית כי האופנוע שנתפס בחניון הוא, בהכרח, האופנוע ששימש את המערער לתקיפתה של המתלוננת.

19. לטענתו של המערער, גם תחת ההנחות הבאות: כי הוא השתמש בסיים המבצעי; ביצע באמצעותו 28 שיחות לעמותה, לרבות השיחה שבה ענתה המתלוננת; והוא חדל מלהשתמש בסיים זה, מאז אותה שיחה אחרונה, לא ניתן להגיע למסקנה, לפיה המערער עומד מאחורי תקיפתה של המתלוננת. זאת שכן, כך נטען, עולה מפלט השיחות כי 14 מתוך 28 השיחות בסיים המבצעי, בוצעו עוד טרם שהמערער רכש את האופנוע, היינו, לפני שהיה ברשותו אמצעי, בעזרתו יכול היה לממש את זממו. עוד נטען, בהקשר לכך, כי לאחר שרכש את האופנוע, המערער כלל לא מיהר להתקשר לעמותה על מנת לתור אחר המתלוננת, והמתין שלושה חודשים נוספים עד, שכביכול, הוציא אל הפועל את מזימתו הנקמנית. המערער הוסיף וטען, כי הוא לא ניתק את קשריו עם חבריו לעמותה, ולכן יכול היה לדעת באמצעותם, אימתי נמצאת המתלוננת במשמרת ומתי היא מסיימת אותה, גם מבלי להיזקק לסיים המבצעי לשם כך. סבורני, כי מדובר בטענות קלושות שנטענו בעלמא, וזאת רק בשלב הדיון בערעור, כשהוסכם כי הסיים המבצעי שייך

למערער. כאמור, המערער לא נתן כל הסבר לעצם רכישת הסיים המבצעי ולרכישת האופנוע, תוך הסתרת זהותו, ולכן אין לייחס כל משמעות לעובדה כי הוא ביצע חלק מהשיחות באמצעות הסיים המבצעי טרם רכישת האופנוע, וכי התקיפה בוצעה רק בחלוף כשלושה חודשים מאז נרכש האופנוע על-ידו. כפי שהובהר לעיל, למרות רצונו העז של המערער לנקום במתלוננת, הוא לא ביצע את מהלכיו בחופזה, אלא תכנן את הדברים בקפידה, ואין בחלוף הזמן כדי להטעות בדבר כוונותיו הזדוניות.

20. לסיכום, סבורני כי המערער לא השכיל להרים את הנטל שהוטל עליו, ולא סיפק הסבר של ממש לראיות הנסיבתיות הרבות שבהצטברותן מובילות למסקנה חד משמעית בדבר אשמתו, בעבירות שבהן הורשע על-ידי בית משפט קמא.

המדובבים

21. למעלה מן הצורך אדון בהשגותיו של המערער לעניין המדובבים שהוכנסו לתאו. זאת שכן, לטעמי, גם מבלי לייחס כל משקל לאמירותיו של המערער בפני המדובבים, הוצגו ראיות נסיבתיות, די והותר, כדי לבסס את הרשעתו.

עם זאת, סבורני כי קביעתו של בית משפט קמא, לפיה יש לראות בהתבטאויות מסוימות של המערער בפני המדובבים כאמירות מפלילות, בדין יסודה. בין יתר ההתבטאויות המפלילות, ניתן למנות את אלה: "עשיתי טעות" (ת/69); ו"אני כמו נחש קוברה, אם מישהו נכנס לטריטוריה של אני חייב להגיב" (ת/78). לכך יש להוסיף, כי משנשאל המערער על-ידי אחד המדובבים "נגמר הסיפור, אכלת אותה עד הסוף?", הוא השיב "נראה לי שכן" (נ/23). אינני רואה להרחיב, מעבר לכך, ולדון בפרוטרוט בטענות המערער בדבר אופיין "הנייטרלי" של התבטאויות אלה.

מחדלי חקירה

22. במסגרת טענתו למחדלי חקירה, הצביע המערער על מחדלים שנפלו, לשיטתו, בחקירת המשטרה בעניינו, אשר יש בהם כדי להקים ספק סביר בדבר אשמתו. לעמדת המערער, גורמי החקירה "ננעלו" עליו וראו בו כאחראי הבלעדי לתקיפתה של המתלוננת, מבלי לבחון, כדבעי, כיווני חקירה אפשריים נוספים. הדבר מצא את ביטויו, כך נטען, בעובדה שלא נחקרו חשודים פוטנציאליים אחרים זולת המערער. המערער הוסיף, בהקשר לכך, כי אף לדברי גורמי החקירה עצמם, המערער היה יעד החקירה היחיד, ולפיכך לא נחקרו חשודים נוספים.

אין בידי לקבל את טענותיו אלה של המערער, ודינן להידחות. גורמי החקירה ביצעו, לטעמי, חקירה מקיפה ויסודית, ותוך כדי עבודה קשה וסיזיפית הם הגיעו לפיצוח הפרשה, שכאמור גרמה לחרדה רבה בקרב הציבור. זאת, לאחר איסוף פרטים, שביבי מידע וראיות, וניתוח המסקנות המתבקשות, תוך ניסיון לאתר חשודים פוטנציאליים. גורמי החקירה העמידו, בסופו של יום, גרסה מבוססת ביותר, הקושרת את המערער במיוחס לו, באופן שאינו מותיר כל מקום לספק בדבר אשמתו. בשלב מסוים, כך הובהר, היתה הצדקה מלאה למקד את החקירה במערער, לאחר שכיווני חקירה נוספים התבררו כבלתי רלוונטיים. יצוין, כי גורמי החקירה לא מיהרו, כלל ועיקר, לעצור את המערער, ולא "ננעלו" עליו מלכתחילה, כטענתו, ומקובלת עליי קביעתו של בית משפט קמא, לפיה: "המשטרה לא הזדרזה לעצור את [המערער], ולא עשתה כן אלא לאחר שאספה ראיות במידה המאפשרת החשדתו בביצוע העבירה הנוראה". מכל מקום, יש להזכיר את ההלכה הפסוקה הקובעת, כי גם אם היו מחדלי חקירה (וכאמור, אינני סבור כך), הרי שמחדלים אלו אינם יורדים לשורשו של עניין, באופן הפוגם ביכולתו הסבירה של המערער להקים ספק בדבר אשמתו, או לנהל את הגנתו באופן מיטבי (ראו: ע"פ 919/14 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.2015); ע"פ 2478/12 אגבריה נ' מדינת ישראל (13.5.2015)).

סוף דבר

23. על יסוד הנימוקים המפורטים לעיל, דעתי היא כי יש לדחות את ערעורו של המערער, ולהותיר את הכרעת דינו של בית משפט קמא על כנה.

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

מסכים אני לחוות דעתו של חברי השופט שהם, שנדרשה לכל הנושאים הרלבנטיים אשר הועלו בערעור. קשה מאוד – ליתר דיוק, אי אפשר – להטיל ספק באחריותו של המערער לפשע, וזאת חרף מאמצי הסניגוריה לחלוף מעל המשוכה הגבוהה, בטיעון מאומץ בכתב ובעל פה. אכן, ראיות נסיבתיות מצדיקות בדיקה מדוקדקת "במסרק צפוף"; ראו ע"פ 6392/13 מדינת ישראל נ' קריאף (2015), בחוות דעת שופטי ההרכב ולרבות על המשפט העברי. רכיב הספק לגבי ראיות כאלה, בשל נסיבותיו וניהולו הישירות, מצדיק בדיקה שבעתיים. אך במקרה דנא, כפי שהראה חברי, לא נזרע הספק, וכאמור אצטרף אליו. ולבסוף, כיון שהערעור נדרש להכרעת

הדין בלבד, לא היה עלינו להכריע בשאלת העונש, שבו נחלקו הדעות בבית המשפט קמא.

המשנה לנשיאה

השופטת ע' ברון:

אני מצרפת את דעתי לחוות דעתו היסודית של חברי השופט א' שהם, ולמסקנה הברורה והחד משמעית שאליה הגיע בדבר אשמתו של המערער בעבירות שבהן הורשע. משכך, אחת דינו של הערעור – להידחות.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שהם.

ניתן היום, כ"ז בכסלו התשע"ו (9.12.2015).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה